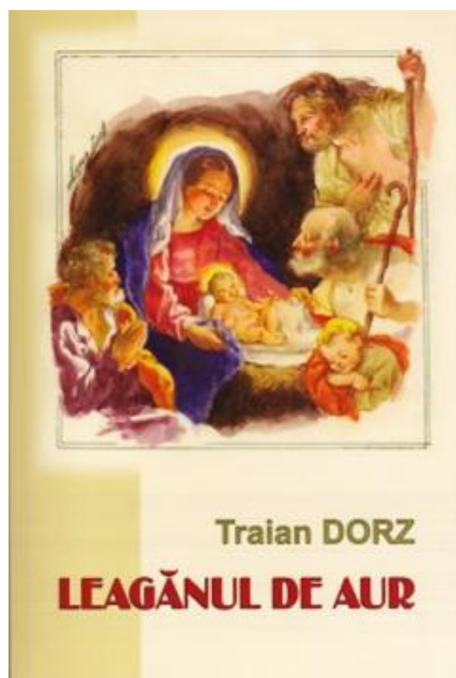
Traian Dorz - Leagănul de aur

Materiale despre Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos:

https://independent.academia.edu/emystea/Na%C5%9Fterea%20Domnului%20(%2025%20dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Na%C5%9Fterea+Domnului+nostru+Iisus+Hristos

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Na%C5%9Fterea+Domnului+

***

Când Domnul nostru Iisus Hristos S-a născut, Măicuţa Lui cea Sfântă, Fecioara Maria, L-a înfăşat în scutece şi L-a culcat într-o iesle, pe paie de grâu. Căci oamenii din cetatea aceea nu L-au primit în casele lor. Ci numai un om, anume Crăciun, I-a făcut loc în grajdul vitelor Sale, în iesle.

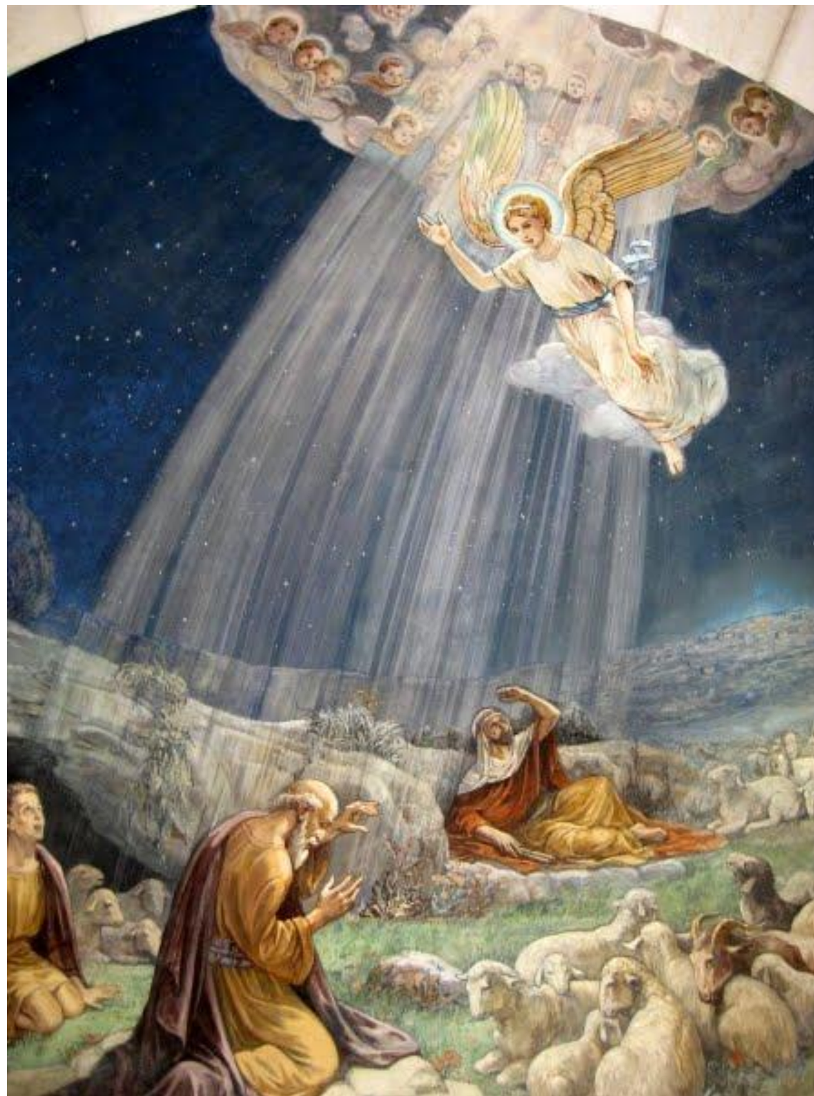
În Noaptea aceea sfântă erau nişte păstori care aveau oile lor afară, în câmpia Betleemului.

Oile odihneau în staule, iar păstorii stăteau de strajă în jurul lor şi le păzeau, ca să nu vină fiarele sau hoţii să le fure ori să le ucidă. Pe când stăteau păstorii povestind

în jurul focului, numai ce au văzut dintr-o dată o mare lumină cerească strălucind în jurul lor, iar din mijlocul luminii au văzut ivindu-se un înger minunat, care se apropia de ei.

Păstorii s-au înfricoşat foarte tare, dar bunul înger le-a grăit plin de bucurie şi de dragoste:
– Nu vă temeţi! Iată, eu am venit să vă aduc o Veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: astăzi în cetatea lui David, în Betleem, vi S-a născut un Mântuitor, Care este Hristos Domnul.

Iată semnul după care Îl veţi cunoaşte: veţi găsi un Prunc înfăşat şi culcat într-o iesle…

Şi deodată o mare mulţime de îngeraşi s-a ivit împreună cu bunul înger. Şi într-un cor ceresc lăudau pe Dumnezeu, cântând şi zicând: „Slavă lui Dumnezeu în înălţimi, iar pe pământ pace, între oameni bunăvoire…”

După ce au plecat îngeraşii să se întoarcă în Cer, păstorii au zis unii către alţii:
– Veniţi să mergem, să-L aflăm pe Domnul!

Dar ei aveau turmele lor de oiţe. Iar unul dintre ei avea şi un copil al lui cu el.
Atunci cel care avea copilul cu el a zis:
– Dacă noi vom merge cu toţii, cine va păzi oiţele noastre?

– Le vor păzi îngeraşii care ne-au trimis să-L aflăm pe Iisus Hristos! a răspuns altul.

– Dar cu copilul acesta ce vom face?

– Îl vom lua şi pe el cu noi!

L-au luat şi pe copil cu ei şi s-au dus şi L-au aflat pe Domnul Iisus Hristos. Dar copilul păstorului, obosit de drum şi de somn, îndată ce au ajuns la ieslea Mântuitorului Hristos, a adormit de tot. Atunci tatăl lui l-a aşezat şi pe el să doarmă în aceeaşi iesle unde era culcat Domnul Iisus, la dreapta Lui, cu capul pe aceleaşi paie.

Îndată ce fu aşezat în ieslea Mântuitorului, copilul avu un vis atât de minunat, că nu l-a mai putut uita niciodată.

I se părea lui că stă culcat într-un leagăn de aur şi că paiele din jurul lui sunt raze cereşti ce izvorau de la Pruncul Sfânt de lângă el, Care strălucea, de nu-L puteai privi.

Tot grajdul în care erau ei se prefăcuse într-un Rai ceresc, plin de nesfârşite coruri de îngeraşi care zburau pretutindeni, cântând veseli şi fericiţi.

Câmpii frumoase, pline de nemaivăzute flori minunate şi dealuri verzi, pline de pomi şi vii încărcate cu tot felul de roade frumoase şi dulci se întindeau cât vedeai cu ochii.

Păsărele cântătoare şi tot felul de vietăţi prietenoase şi cuminţi veneau până să le mângâie el cu mâinile… Iar când nu mai ştia el de fericit, iată că vine spre el bunul înger pe care îl văzuse acolo în câmpie când era lângă oiţe şi îi zise: „Iar tu, dacă nu vei asculta de Domnul Hristos, vei avea multe de suferit în viaţa ta pe pământ. Totuşi Domnul Se va îndura de tine, fiindcă tu ai fost primul copil care a venit la El. Şi la sfârşit vei fi ca la început…” După ce îi spuse acestea, bunul înger plecă sus-sus, suind totul cu el…

Iar copilul păstorului se trezi luat în braţe de tatăl său, care se întorcea cu ceilalţi soţi ai lui la oiţele lor.

Dar copilul nu mai putea uita visul său şi nu-i mai venea să plece de lângă Domnul Iisus.

Cu inima plină de amintirea minunăţiilor pe care le văzuse în vis, simţea totuşi o mare tristeţe din pricina celor ce i le spusese îngerul. Şi pe care el nu le putea înţelege nicidecum.

Au trecut apoi anii… Lucrurile s-au schimbat mult. Păstorii au murit, copilul de atunci a crescut mare. Prietenii cu care s-a întovărăşit l-au făcut întâi risipitor, apoi hoţ. Ajuns tâlhar, s-a însoţit cu încă unul ca el şi amândoi umblau prin toate satele şi împrejurimile acelea, făcând multe rele.

În vremea aceea umbla şi Domnul Iisus, vestind Sfânta Evanghelie şi făcând bine prin toate satele şi cetăţile poporului Lui, prin Israel. Mulţimi de oameni Îl ascultau pe Domnul, iar cei care erau bolnavi de tot felul de boli erau vindecaţi de către

Iisus. Toată lumea vorbea cu uimire despre tot ce făcea Domnul şi mulţi oameni veneau din depărtări mari să audă cuvintele Lui şi să vadă minunile pe care le făcea El.

Mare parte din cei care veneau şi Îl ascultau pe Domnul se lăsau de păcatele lor şi începeau o viaţă nouă, de fapte bune, aşa cum îi învăţa Hristos.

Adeseori printre aceste mulţimi se amestecau, necunoscuţi, şi cei doi tâlhari, ca să audă şi să vadă şi ei ce făcea Iisus.

Copilul păstorului fusese de multe ori mişcat adânc în sufletul lui de Cuvântul Domnului, dar îndată celălalt tâlhar îl lua cu vorba, ca să-l facă să uite de cele bune şi îl îndemna să meargă iarăşi la faptele lor cele rele.

Uneori, ascultând la cuvintele lui Iisus, îşi aducea aminte cu lacrimi în ochi de visul lui din copilărie şi de leagănul de aur cel minunat. Atunci era gata să se lase de relele lui şi să se facă şi el un ucenic al Domnului, ca alţii.

Dar vechea ispită a firii lui rele îl biruia din nou şi se scufunda iarăşi în păcatele sale.

Multă vreme au fost urmăriţi pentru relele lor, dar ei se ştiau ascunde foarte bine şi scăpau. Însă o dată tot au fost prinşi.

Au fost judecaţi şi osândiţi ca să fie răstigniţi pe cruce. Judecata lor se făcuse doar cu puţin înainte de prinderea şi judecarea Domnului Iisus Hristos, Care fusese osândit tot la moartea pe Cruce.

Astfel cei doi tâlhari au fost răstigniţi şi ei, amândoi, împreună cu Domnul, unul de-a dreapta, iar celălalt de-a stânga Mântuitorului.

Când era răstignit de-a dreapta Domnului Iisus, fiul păstorului şi-a adus aminte că el mai stătuse cândva de-a dreapta Domnului, când era culcat în aceeaşi iesle şi pe aceleaşi paie. Şi abia atunci i se lumină în gând înţelesul cuvintelor pe care i le spusese îngerul în visul lui din leagănul de aur. Ceva ca nişte umbre grele şi orbitoare căzură de pe ochii minţii lui. Îşi văzu toată viaţa într-o clipă.

Ce minunat începuse - dar după aceea ce netrebnic ajunsese să şi-o întineze cu tot felul de fărădelegi… Se gândea cât de fericit ar fi fost dacă ar fi rămas credincios, cinstit şi bun, aşa cum se simţea când era copil. Dar ce netrebnic şi ticălos l-a făcut

umblarea ticăloasă şi prietenii ticăloşi cu care a trăit. Minunatul Rai pe care îl văzuse în visul lui, acum îl vedea pierdut pentru el pe totdeauna. Şi îşi aştepta zdrobit de tot moartea pe care simţea că şi-o merită.

Dar inima lui era plină de o amară părere de rău că nu-L ascultase pe Domnul când putuse să-L asculte. Că nu se făcuse ucenic al Domnului când putuse să se facă. Că n-a ales calea cea bună când o putea alege.

Privea printre lacrimi la Domnul, Care, alături de el, suferea în tăcere şi în seninătate toate chinurile usturătoare ale cuielor şi morţii… Şi inima lui se umplu dintr-o dată de o puternică încredinţare că Iisus este Dumnezeu… Că tot ce spusese El era adevărat. Şi tot ce făgăduise se va împlini.

Ascultând batjocurile cu care privitorii, călăii, soldaţii, judecătorii Domnului şi celălalt tâlhar Îl ocărau pe Domnul - el dintr-o dată îi înfruntă pe toţi, strigând:
– Nu vă temeţi de Dumnezeu să vorbiţi aşa? De ce osândiţi pe Sfântul Acesta? El niciodată n-a făcut nici un rău nimănui, ci numai bine tuturor. Osândiţi-mă pe mine, că eu merit. Dar El n-a făcut nici un rău!…

Apoi, plin de căinţă, de credinţă şi de nădejde în Învierea şi Venirea Domnului, a întors ochii spre Iisus şi s-a rugat zicând:
– Doamne Iisuse, ai milă şi mă pomeneşte şi pe mine când vei veni în Împărăţia Ta…

Domnul Iisus, de pe chinurile Crucii, întorcându-Şi o clipă ochii cu bunătate şi cu bucurie, i-a zis:
– Adevărat îţi spun că încă astăzi vei fi cu Mine în Rai!…

Deodată, sărmanului tâlhar, fiul păstorului, i se păru că, peste toată prăpastia care îl despărţise de Domnul, braţul Crucii Domnului se întinde ca o punte de raze, ca el să poată trece fericit spre Leagănul de aur care îl aştepta.

Simţi ca şi cum mâna mântuitoare şi dulce a lui Iisus l-ar cuprinde cu drag la pieptul Său, iar în jur începu să-i pară că se ivesc minunaţii îngeraşi şi toate priveliştile cereşti care l-au încântat cândva în visul lui, culcat lângă Domnul, în iesle. Că o minunată cale strălucită se deschide în faţa lui, iar undeva înainte, scăldată în lumină şi iubire, Faţa Slăvită a lui Hristos îl cheamă. Iar Porţile Împărăţiei Sale cereşti i se deschid să intre…

Fericit şi cu faţa plină de o lumină dumnezeiască, fiul păstorului începu să se roage, zicând:

O, Marele meu Dumnezeu şi Mântuitor, Iisus Hristos, slavă şi mulţumire veşnică Ţie pentru marea mântuire pe care ne-ai adus-o!
Slavă minunatei şi veşnicei Tale împărăţii care va veni!
Slavă îndelung-răbdării Tale nevinovate, prin care ispăşeşti păcatele noastre şi ne pregăteşti mântuirea noastră!
Din tot sufletul meu îmi pare rău că nu Te-am ascultat în viaţă şi nu m-am făcut ucenicul Tău, ca să pot ajuta şi eu la grăbirea venirii împărăţiei Tale.
Cum să nădăjduiesc eu acum iertarea pentru care n-am suferit nimic? Şi Împărăţia Ta pentru care n-am făcut nimic? Şi mântuirea pentru care n-am jertfit nimic?
Totuşi Tu eşti nespus de bun, Doamne Iisuse, şi din toată inima mea cred în Tine, mă închin Dumnezeirii Tale şi doresc Împărăţia Ta. Ajută-mă s-o pot întâmpina cu bucurie.
Slavă veşnică Ţie, Dumnezeul şi Mântuitorul meu Iisus Hristos! Amin.

Moartea îl cuprinse şi pe el, îndată după Domnul, încet-încet, ca un dulce somn într-un leagăn de aur, fără să mai simtă nici o durere.

Încă nu murise de tot când veniseră să-i zdrobească fluierele picioarelor cu ciocanul, de cruce… Dar nu şi le mai simţea, de parcă nu erau ale lui.

Curând se trezi dincolo, lângă Mântuitorul şi Soţul lui, în Raiul cel fericit pe care îl vedea acum cu adevărat, nespus mai minunat de cum îl visase cândva, în care intrase printr-un strop de credinţă, în ultima clipă a vieţii lui pământeşti.

Ceva din lumina cerească în care a intrat a rămas şi pe faţa lui cea pământească atunci când a părăsit viaţa asta, chiar la hotarul despărţirii de ea.

Când au venit să-l dea şi pe el jos de pe cruce, faţa lui moartă încă mai strălucea ca în faţa unei minuni cereşti.

Slăvit să fie Domnul!

(Povestiri cuprinse în volumul «Leagănul de aur» cântări şi poezii)